

Dankeschön

Έχω γεμίσει το μεγάλο σακίδιο με ένα τάπερ με χωριάτικη σαλάτα, σε αλουμινόχαρτο τα brownies φρεσκοψημμένα, μια κουβέρτα και ένα μεγάλο κόκκινο σεντόνι για το γρασίδι. Έχω μια γλυκιά αγωνία. Καταφθάνουμε με τη Μ. στο πάρκο του Gleisdreieck κι αναζητούμε το σημείο συγκέντρωσης των εθελοντών.

Αμηχανία. Μας υποδέχονται ο Μοσάν και η Νασσιμ, εθελοντές που οργάνωσαν την «εκδρομή στο πάρκο», μας χαιρετάνε θερμά. Πρώτη ερώτηση αν φέραμε νερά. Δεν έχουμε νερό. Εκείνοι που είναι να φέρουν νερά, αργούν πολύ. Όλοι διψάνε. Εμείς μόνο ψωμί, μπράουνις και σαλάτα. Κοιτώ τριγύρω. Μια οικογένεια κάτω από το δέντρο, μια οικογένεια πιο πέρα, πέντε έξι έφηβοι που κλωτσάνε μια μπάλα στο άνοιγμα, μια κοπέλα με πολύ μακρύ μαλλί μόνη της στο γρασίδι. Κάποιοι άντρες συζητούν στα παγκάκια σκεπτικοί. Αρκετά πιτσιρίκια τρέχουν πάνω κάτω με ποδήλατα ή χωρίς.

Απλώνουμε την κουβέρτα και ψάχνω τα τσιγάρα μου. Η Μ. κρατάει ήδη ένα στο στόμα της και μια εθελόντρια μας πλησιάζει ευγενικά «κορίτσια, αποφασίσαμε σήμερα να μην καπνίσουμε μπροστά στα παιδιά, αν δεν σας πειράζει.» Μιλάμε αγγλικά με τους εθελοντές. Οι περισσότεροι είναι από το Ιράν και μιλάνε φαρσί με τους πρόσφυγες.

Σε λίγο ένα μικρό αγόρι έρχεται δίπλα μας. Κάθεται στην κουβέρτα και μας χαμογελάει. Θα ναι δεν θα ναι 2 χρονών. Έχει μεγάλα μάτια και μακριές βλεφαρίδες, φαίνεται πως θέλει να παίξει. Ο Ακλιμπαν. Του μιλάω, τον γαργαλάω, ξεκαρδίζεται.

Ένα αγόρι γύρω στα 25 με σακίδιο στην πλάτη μας ρωτάει αν μιλάμε τούρκικα ή κουρδικά. Κανείς από τους παρευρισκόμενους δεν κατέχει την τουρκική. Ρωτάει για την κοπέλα που είναι μόνη της δίπλα στο δέντρο. Του λέμε να μας την φέρει. Η Ναντίρα

είναι μόνο 15 χρονών. Κρατάει τα ακουστικά του κινητού της και κάπως ντροπαλά μας χαμογελά.

Η Νασσιμ μας ρωτάει αν έχουμε τίποτα να φάνε τα παιδιά. Τα φαγητά των άλλων εθελοντών έχουν αργήσει. Δεν έχουν φάει πρωινό. Βγάζουμε τα μπράουνις που μόλις είχα βγάλει από τον φούρνο. Αρπάζουμε και την σακούλα με τα φρέσκα ψωμάκια και αρχίζουμε να τα μοιράζουμε. Τα μικρά αρπάζουν το ψωμάκι και λένε δυνατά Ντάνκε (γερμ. ευχαριστώ). Γύρω στα 50 μέτρα μακριά από το σημείο που καθόμαστε βλέπω δυο γυναίκες στο γρασίδι. Φορούν μαντήλες. Τις πλησιάζω και τους δίνω ψωμί. Θηλάζουν. Η μεγαλύτερη, στην ηλικία μου. Η ομορφιά της με συγκλονίζει. Την κοιτάω, την ρωτάω από που είναι. Δεν μιλάει αγγλικά. Αφγανιστάν μου αποκρίνεται. Υναη εγώ, της λέω. Αντιλαμβάνομαι από το βλέμμα της πως διψάει να μου πει κι άλλα. Χαϊδεύω το μωρό που κρατάει. Μου το δίνει. Είναι μόνο 2 μηνών. Με χέρια και με πόδια αρχίζουμε να συνηνοούμαστε. Δίπλα η Μουσλίμα η αδερφή της, μας κοιτάει χαμογελώντας. Θα ναι 25 χρονών. Το μικρό που κρατούσε η Μουσλίμα έχει ξεχυθεί στα γρασίδια και

τρέχει μόνο του. Θανκ γιου μου λέει η Αλίμπι για το ψωμί. You re welcome, της απαντάω.

Γυρνάω πίσω στο κεντρικό σημείο των εθελοντών και έχουν αρχίσει οι ετοιμασίες για το φαγητό. Όλα τα φαγητά που έχουμε φέρει βρίσκονται σε ένα τραπέζι του πινγκ πονγκ, και ετοιμάζουμε πιάτα για όλους. Γύρω στις 100 μερίδες. Κόβουμε τα ψωμιά στη μέση.

Φτάνει η ώρα να καπνίσω ένα τσιγάρο. Ο νεαρός με το σακίδιο που μερίμνησε για την 15χρονη Ναντίρα, καπνίζει τώρα δίπλα μου. Με ρωτάει από που είμαι. Είμαι Σύριος, αλλά δεν είμαι πρόσφυγας, μου λέει. Ήρθα πριν ένα χρόνο να σπουδάσω. Οι δικοί σου; ρωτάω. Στην Δαμασκό. Δεν είναι ακόμα τόσο άσχημα τα πράγματα στην πρωτεύουσα. Θέλει να κάνει μάστερ στην

αρχιτεκτονική. Πρέπει να μάθει καλά γερμανικά. Γελώντας μου λέει: Η Συρία θα χρειαστεί πολλούς αρχιτέκτονες. Άλλα 2 παιδιά στην ηλικία του έρχονται στο πηγαδάκι. Είναι από τη Συρία. Ο ένας έχει 3 μήνες εδώ. Η κοπέλα μόνο 1 μήνα. θέλει να σπουδάσει συντήρηση έργων τέχνης. Μιλούν αγγλικά εξαιτίας μου. Τους λέω λίγα ανακουφιστικά και χαριτωμένα για το Βερολίνο και τους ανάλαφρους χειμώνες. Μια σφίγγα με περιτριγυρίζει όλη την ώρα και προσπαθώ να την αποφύγω ενώ μιλάω με τους Σύριους. Γελάνε ενώ παλεύω να απαλλαγώ από το τέρας. Φεύγω και πάω στα μικρά πιο δίπλα.

Λίγο πιο πέρα ανακαλύπτω ένα κουτί με χοντρές πολύχρωμες κιμωλίες. Θα το έφερε κάποιος εθελοντής. Ένα μωρό κλαίει πάνω από ένα ποδηλατάκι που έχει καταλάβει ένα μικρό αγόρι και αποφασίζω να επέμβω. Καταφέρνω να πείσω το αγοράκι να το δώσει για λίγο στην μικρή. Η μικρή ανεβαίνει στο τρίκυκλο, που έχει και μια λαβή στο πίσω μέρος για να σπρώχνεις. Σε λίγο ο μικρός ξανάρχεται αποφασισμένος να πάρει το τρίκυκλο πίσω. Του το δίνουμε. Παίρνω την μικρή αγκαλιά που κλαψουρίζει για την απώλεια. Έχει χρυσές μπούκλες, τσιμπιδάκια και μαύρα μάτια. Αρπάζω την κιμωλία και φτιάχνω έναν ήλιο στο τσιμέντο. Γελάει. Προσπαθεί να ζωγραφίσει, μα δεν βάζει αρκετή δύναμη. Δυο τρία άλλα πιτσιρίκια έρχονται στην παρέα μας και πιάνουν τις κιμωλίες όλο λαχτάρα. Κάθομαι στο κόκκινο τσιμέντο και αποθεώνω τους μικρούς ζωγράφους που κάθε φορά που φτιάχνουν κάτι με σκουντάνε και μου λένε ΧΕΛΛΟ. Να κοιτάξω. Ένας κύριος γύρω στα 50, μάλλον Γερμανός, μου λέει στα Αγγλικά: Oh you re having fun here! Του χαμογελάω.

Η Μ. μου φέρνει χυμό, με ρωτάει αν είμαι καλά. Έχει μόλις κουβαλήσει 2 εξάδες νερά και χυμούς από το Άλντι μαζί με έναν Γερμανό. Έλα, πάμε της λέω στα κορίτσια. Τις νοιώσαμε οικείες, κοντινές. Φταίνε τα βλέμματα, σκέφτομαι. Φτάνουμε πάλι στις δυο μάνες από το Αφγανιστάν. Ο μικρός κοιμάται. Η Αλίμπι μου λέει την ιστορία του ταξιδιού χρησιμοποιώντας χέρια και πόδια. Μοιάζει εξαντλημένη. Χρειάζεται παπούτσια μου δείχνει. Περπατήσανε πολύ. **Μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδας κάποιοι**

πυροβολούσαν την βάρκα τους. Δεν καταλαβαίνω τι μου εξιστορεί, δεν βρίσκω καμιά γνωστή ρίζα στις λέξεις που αρθρώνει. Μου δείχνει ένα πιστόλι στον κρόταφο και μετά πως κρατούσε το μωρό στην αγκαλιά της. Έχει 5 αγόρια μου λέει. Τα πόδια και τα χέρια της πονάνε πολύ, μου λέει. Γιατρό ρωτάω; Όχι μου νεύει. Το μωρό; Πότε το γέννησε; Στο δρόμο από το Αφγανιστάν. Προσπαθώ να συλλάβω αυτά που μου λέει. Οι δυο κοπέλες μας λένε κι άλλα. Ένας από τους γιους της Αλίμπι λέγεται Ναΐμ κι έχει την ομορφιά και τα μάτια της μάνας του. Θα 'ναι 11 χρονών. Μου μιλάει και γελάει. Μιμούμαι την ομιλία του και έπειτα του μιλάω στα ελληνικά. Σκάμε στα γέλια. Ο σύζυγος της Αλίμπι πλησιάζει. Προσπαθώ να μάθω αν θέλουν να φύγουν από το Βερολίνο. Έχουν τέσσερις ημέρες εδώ στο camp. Μας ρωτούν για το Μόναχο, την Χολάντα (Ολλανδία), το Αμβούργο την Φρανκφούρτη και τις Βρυξέλλες. Τους εξηγώ πως το Βερολίνο είναι φιλόξενο, είναι ανθρώπινο. Να μείνουν. Θέλουν να δουλέψουν οικοδομή οι άντρες. Από κατασκευές το Βερολίνο, άλλο τίποτα. Η μικρή αδερφή της Αλίμπι, η Μουσλίμα κάνει νόημα στην Μ. για τα φρύδια της. Σε μια ξαφνική μας αναλαμπή, η Μ. καταλαβαίνει πως η κοπέλα ψάχνει τσιμπιδάκι. Ζητάει από την Μ. να της βγάλει εκείνη τα φρύδια. Η Μ. καταφθάνει με ένα νεσεσεράκι και αρχίζει να μοιράζει την μάσκα, το τσιμπιδάκι και το καθρεφτάκι. Τα κορίτσια λένε χαμηλόφωνα θενκγιου. Το μωρό ξυπνάει και μου γελάει. Μπεντζαμιν τον λενε. Η Αλίμπι πιάνει το χέρι μου και ψηλαφίζει το δαχτυλίδι που φοράω. Καταλαβαίνω την απορία της. Δεν είναι βέρα, δεν έχω σύζυγο εξηγώ με τα χέρια. Γελάει. Παιδιά; Με ρωτά. Όχι, ούτε παιδιά.

Μια μικρή κοπέλα καταφθάνει. Είναι 7 μηνών έγκυος μου εξηγεί η Αλίμπι. Η Μ. ψάχνει την κοιλιά του κοριτσιού. ΠΟΥ ΚΑΛΕ; ΠΟΥΝΤΗΝΑ η κοιλιά; αναφωνεί. Ξανά γέλια.

Γυρνάμε στους άλλους και καπνίζουμε ένα τσιγάρο μακριά από τα παιδιά. Τα φαγητά και τα γλυκά έχουν εξαφανιστεί. Ξέχασα να φάω λέω στη Μ.. Η Ναντίρα έχει ξαπλώσει σε ένα δέντρο με άλλους 2 νεαρούς και μοιάζει ήρεμη. Χαμογελάει. Οι φοιτητές από την Συρία είναι στο σημείο που τους άφησα και συζητούν ακόμα. Τα παιδιά έχουν ζωγραφίσει γύρω στα δέκα μετρά κόκκινο τσιμέντο. Ο ήλιος μας χτυπάει και ο κόσμος έχει ξαπλώσει στο γρασίδι. Μια μικρή γύρω στα 8 ζωγραφίζει με κιμωλία ένα δέντρο. Είναι το μόνο παιδί που είναι θλιμμένο. Χαμογελάει σπάνια και πολύ σεμνά. Δίπλα με μεγάλα γράμματα έχει γράψει ΜΠΑΟΥΜ στα γερμανικά.

Τρέχω πάλι κάτω στα δέντρα και φωνάζω τον Ναίμ. Ο Ναίμ είναι γεμάτος ζωή. Τα μάτια του πετάνε σπίθες και το γέλιο του είναι τρανταχτό κι ας μην έχει μπει καλά καλά στην εφηβεία. Φτάνει κάθιδρος από την μπάλα. «Τηλέφωνο», του λέω. Φωνάζει τον πατέρα του. Ανταλλάσσουμε αριθμούς. Υπόσχομαι πως θα περάσω από το camp. Χαιρετάμε τη Νασσιμ την εθελόντρια που πλέον παίζει μπάλα με τα αγόρια, μικρά και μεγάλα. Η Ι., κάνει

κούνια με τα υπόλοιπα μικρά πάνω σε μια τεράστια στρογγυλή πλατφόρμα. Η Μ. με πιάνει αγκαζέ και περπατάμε προς την έξοδο του πάρκου. Λίγο πιο πέρα ανέμελες γερμανίδες λιάζονται στο γρασίδι, παιδιά παίζουν κυνηγητό, γονείς σπρώχνουν καρότσια. Η ρουτίνα του πάρκου. Μια κανονικότητα, δίπλα στις πρόσφατες αναμνήσεις από τουφεκιές και τα πρησμένα πόδια της Αλίμπι. Μια κανονικότητα δίπλα στο θλιμμένο βλέμμα του 8χρονου κοριτσιού. Στο Facebook κάποιος σχολίασε κάτω από τις φωτογραφίες των εθελοντών από το πάρκο : «BEAUTIFUL! Some rare hours of an almost “normal” happy life. What a gift!»

Η Μ. της έβαλε ένα χαρτονόμισμα στην τσέπη. For the baby, της είπε. Θεγκιου, αποκρίθηκε και μας κοίταξε με τα μεγάλα της μαύρα εξωτικά μάτια.

Αποχαιρετώντας την Αλίμπι της είπα πως όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πανε καλά, γιατί δεν θέλω να ξέρω καμία άλλη εκδοχή. Συγνώμη για όσα περάσατε στις θάλασσες. Συγνώμη για τις κυβερνήσεις τις σκατόψυχες. Φεύγοντας θέλω να αγκαλιάσω αυτές

τις οικογένειες και τα παιδιά και να τους πω εγώ ευχαριστώ, ευχαριστώ που ξυπνάτε μέσα μας τον άνθρωπο, που φτάσατε ως εδώ ζωντανοί, που ξεφύγατε από τον πόλεμο, που γελάτε ακόμα, που είστε όρθιοι έστω με πρησμένα και μελανιασμένα πόδια, που δεν φοβόσαστε, που μας δίνετε κουράγιο να αντικρύζουμε τις μέρες που έρχονται. Ευχαριστώ από καρδιάς.